

РЕШЕНИЕ

№ 4189

гр. София, 24.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 14.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **3214** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от АПК, вр. с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на Д. В. К., от [населено място], чрез адв. С., срещу Заповед № 21-4332-001285 от 16.02.2021г. /в жалбата погрешно посочен № 21-4332-001286, също от 16.02.2021г., за която административният орган заявява, че е с адресат друго лице и е издадена на различно основание/, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, издадена от Р. Н. – на длъжност полицейски инспектор към СДВР.

В жалбата се твърди, че заповедта за налагане на ПАМ е неправилна и незаконосъобразна като постановена в противоречие с материалния закон и при съществено нарушение на административно-производствените правила, поради което се иска отмяната ѝ. Излагат се аргументи, че в случая не са налице материално-правните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, тъй като описаната в заповедта за налагане на ПАМ фактическа обстановка се различава от тази в АУАН от 13.12.2021г., серия ГА с бл. № 375410, по-конкретно относно извършителя на нарушението, тъй като в АУАН е посочено лицето Я. О. П., а не жалбоподателят К.. Претендира разноси по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител, поддържа жалбата чрез депозирана писмена молба по хода на делото. Моли оспорваната заповед да бъде отменена и да му бъдат присъдени разноси по делото.

Ответникът не се явява и не изпраща представител. Не изразява становище по

жалбата. При изпълнение на задължението си по чл. 152, ал. 2-4 от АПК писмено е заявил, че заповед с № 21-4332-001286/16.02.2021г. не е издадена на жалбоподателя, а на лицето П. Г. П. съгласно чл. 171, т. 1, б. „д“ ЗДвП и е с отпаднало основание. Прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Административен съд София-град, III отделение, 11 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 21-4332-001285/16.02.2021г. на жалбоподателя Д. К. е наложена ПАМ на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ - прекратяване за срок от 6 месеца на регистрацията на собственото му пътно превозно средство /ППС/ - лек автомобил, марка „М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , въз основа на АУАН от 13.02.2021г., съставен за това, че на последната дата управлява посоченото ППС в [населено място], по [улица], от [улица]към [улица], като при извършена проверка от контролните органи отказва да бъде проверен с техническо средство Д. Т. 5000 № 0002 за употреба на наркотични вещества или техните аналози.

По делото е представена административната преписка по издаване на оспорваната заповед за налагане на ПАМ. Видно от приложения АУАН серия ГА № 375410 от 13.02.2021г., същият е издаден на лицето Я. О. П. и е подписан от същия, за това, че на 13.02.2021г. е управлявал ППС с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], от [улица]към [улица], като при извършена проверка е отказал да бъде проверен с техническо средство Д. Т. 5000 № А.-0002 за употреба на наркотични вещества или техните аналози. Представено е Наказателно постановление № 21-4332-003019 от 25.02.2021г., с което е санкциониран Я. П. на основание чл. 177, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и чл. 174, ал. 3, предл. второ от ЗДвП за нарушения на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, в което е вписана идентична фактическа обстановка касателно нарушението по чл. 174, ал. 3, което е послужило като основание за налагане на ПАМ на жалбоподателя К. по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП. Тези обстоятелства се потвърждават и от данните, обективирани в талон за изследване от 13.02.2021г., издаден на Я. О. П. като водач на ППС с рег. [рег.номер на МПС] , в който е вписано, че отказва да бъде извършена проверка с техническо средство и се насочва за медицинско и химическо изследване във ВМА – С.. По делото е приложена и Докладна записка от 13.02.2021г. от полицейски служители, в която описват случая. От същата се установява, че на посочената дата процесният автомобил е управляван от Я. О. П., който е бил спрян за проверка от контролните органи към ОПП-СДВР и е отказал да бъде тестван с техническо средство за употребата на наркотични вещества и техни аналози.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване административен акт и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на правомощията му. Според Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи служителите в СДВР притежават компетентност да осъществяват контрол по Закона за движението по пътищата. Със Заповед № 513з – 1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР се оправомощават длъжностните лица в СДВР, които да издават заповеди за

прилагане на принудителни административни мерки, като сред тях под т. 1 са полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Авторът на оспорената заповед е полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, който попада в обхвата на посочената заповед на директора на СДВР.

В настоящия случай процесната ПАМ прекратяване на регистрацията на ППС е с основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП. Съгласно тази разпоредба за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: по т. 2а, б. „б“ – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година.

В тази връзка и с оглед гореизложеня анализ на писмените доказателства съдът намира за основателни възраженията на жалбоподателя, че не се установяват спрямо него материално-правните предпоставки за издаване на заповедта за налагане на ПАМ. Събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност са единни и непротиворечиви, като безспорно доказват, че в хода на извършаната проверка на 13.02.2021г. лицето Я. П. е осъществило фактическия състав, визиран в нормата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП, а не жалбоподателят К.. П. е посочен като извършител на нарушението, както в АУАН, така и в издаденото въз основа на него НП. Представеният по делото талон за медицинско изследване, с който се насочва П. за изследване за наличие на алкохол в кръвта и употреба на наркотични вещества и техни аналози, и данните, получени от докладна записка от 13.02.2021г., също не насочват по какъвто и да е начин, че К. има някаква съпричастност с извършеното нарушение.

С оглед всичко изложено се налага изводът, че от събраните по делото доказателства не се установяват фактическите и правни основания посочени в заповедта за налагане на ПАМ срещу Д. К.. Поради това същата се явява издадена в нарушение на материалния закон и следва да бъде отменена.

При този изход на делото на жалбоподателя се дължи присъждане на разноски в общ размер на 260 лева за адвокатски хонорар и държавна такса. С оглед направеното възражение за прекомерност на разноските следва да бъде отбелязано, че съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес възнаграждението е 500 лв., поради което претендираното такова от жалбоподателя в размер на 250 лв. не се явява прекомерно.

По изложените съображения, Административен съд - София град, III отделение, 11-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. В. К., от [населено място], Заповед № 21-4332-001285 от 16.02.2021г. /в жалбата погрешно посочен № 21-4332-001286, също от 16.02.2012г./ за налагане на ПАМ „прекратяване регистрацията на ППС“ за срок от 6 месеца по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от Закона за движението по пътищата, издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. В. К., от [населено място], направените разноски по делото в размер на 260 /двеста и шестдесет/ лева.

На основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: